

въ мислитѣ си. Калоянъ застана предъ единъ отъ високитѣ, тѣсни прозорци, които се изрѣзваха бледи и призрачни въ полумрака на предверието.

Тишината на свѣтлата синя нощъ проникна като замайваща ласка въ сърдцето му. Опромна бѣла луна заливаше съ приказенъ блѣсъкъ сребърнитѣ пръстени на Етъра, далечнитѣ блещукащи огньове на Марно поле, тъмнитѣ гори на Орловецъ. Смѣтно и неясно долитаха звуци отъ кавалъ, заглѣхващи пѣсни, проточени викове...

Въ залата на праздненството внезапно всичко утихна. Нѣкакъвъ младъ и свежъ мъжки гласъ смѣло се издигна въ тишината. Въ широкитѣ вълни на пѣсенъта тръпнѣше тъменъ и воленъ копнежъ

Иваница бѣ доволенъ. Щастливъ. Пъленъ съ вѣра.

А сълзи блеснаха въ очитѣ му. Отъ премного радостъ ли? Отъ смѣтна тъга по неизживѣни дни ли, отъ скрита болка по загубена младостъ ли?

Пѣсенъта се издигаше като безумна жалба и страсътенъ упрѣкъ.

Какво бѣ разбралъ Иваница отъ младостъта си? Ималъ ли бѣ време да помисли за себе си? За всички неясни пориви на сърдцето си? Кой знае. Сълзата капна върху бузата му, гореща като пламъкъ. И той не я изтри. Предъ трептящото сребро на сияйното небе, Калоянъ не се срамуваше да бѣде само за мигъ човѣкъ, беденъ и самотенъ, освободенъ отъ тежкото бремене на славата, на подвига и на жертвата.

## ГЛАВА XVII.

Царица Мария се оглеждаше въ огледалото си и се усмихваше. Бѣше си ушила нова руба отъ свѣтлопепелява коприна. Изкусни везачки я бѣха украсили съ едри трендафили отъ-ситенъ мерджанъ и кринове отъ бисеръ. Женската ѝ суетностъ не можеше да се нарадва на хубавата премѣна.

Тя навѣ тъмнитѣ си лѣскави плитки около ушитѣ, намаза дланитѣ си съ нѣкакво прочуто Сирийско благоухание